

Domovská stránka>Podanie na súd>Kde a ako>**Zákony ktorej krajiny platia?**

Zákony ktorej krajiny platia?

Grécko

Ak právny vzťah medzi jednotlivcami obsahuje prvky, ktoré ho spájajú s viac ako jedným štátom (t. j. ak má medzinárodný prvok), a vznikne spor, grécke súdy nemusia nevyhnutne uplatniť grécke právo, ale na základe medzinárodného práva súkromného preskúmajú, ktoré právo sa musí uplatniť (rozhodné právo). Medzinárodné právo súkromné je mechanizmus, prostredníctvom ktorého sa na základe pravidiel kolíznych kritérií určuje rozhodné právo (t. j. právne ustanovenia jednej krajiny), pričom môže ísť o právo príslušného súdu alebo o právo inej krajiny. Na určenie rozhodného práva sa používa jedno alebo viacero kolíznych kritérií na základe pravidiel kolíznych kritérií. Kolízne kritérium je kritérium sporu s medzinárodným prvkom, prostredníctvom ktorého sa aktivuje konkrétne pravidlo medzinárodného práva súkromného s cieľom určiť rozhodné právo v rámci príslušného prípadu, t. j. grécke právo alebo právo cudzieho štátu (kolízia právnych poriadkov).

1 Pramene platných noriem

Základným zdrojom na určenie rozhodného práva sú grécke zákony. Pojem práva zahŕňa aj dvojstranné a mnohostranné medzinárodné dohovory, ktoré Grécko ratifikovalo a ktoré sa po ratifikácii uplatňujú rovnakým spôsobom ako grécke vnútroštátne právo, a takisto aj právo Európskej únie, osobitne nariadenia. Vzhľadom na neustály rast počtu, ako aj typov súkromných transakcií uskutočňovaných na medzinárodnej úrovni má grécka judikatúra a aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie veľký význam pre doplnenie medzier v medzinárodnom práve súkromnom používanom na určenie rozhodného práva, aj napriek tomu, že nejde o oficiálny zdroj.

1.1 Vnútroštátne normy

Kľúčové ustanovenia sú obsiahnuté v článkoch 4 – 33 Občianskeho zákonníka, ako aj v ďalších právnych predpisoch, napr. v článkoch 90 – 96 zákona č. 5325/1932 o zmenkách a dlžobných úpisoch a v článkoch 70 – 76 zákona č. 5960/1933 o šekoch.

1.2 Mnohostranné medzinárodné dohovory

Ďalej sa uvádzajú niektoré mnohostranné medzinárodné dohovory:

Ženevsky dohovor z 19. mája 1956 o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 559/1977.

Haagsky dohovor o rozhodnom práve pre formu závetov z 5. októbra 1961, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 1325/1983.

Haagsky dohovor o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach z 15. novembra 1965, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 1334/1983.

Haagsky dohovor o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa z 19. októbra 1996, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 4020/2011.

1.3 Hlavné dvojstranné dohovory

Ďalej sa uvádzajú niektoré dvojstranné medzinárodné dohovory:

Dohovor medzi Helénskou republikou a Albánskou republikou zo 17. mája 1993 o súdnej pomoci v občianskych a trestných veciach, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 2311/1995.

Dohovor/zmluva z 3. augusta 1951 o priateľstve, obchode a doprave medzi Gréckom a USA, ktorý/ktorú Grécko ratifikovalo zákonom č. 2893/1954.

2 Uplatňovanie kolíznych noriem

2.1 Povinnosť sudcu uplatniť kolízne normy z vlastnej iniciatívy

Ak je na základe pravidiel kolíznych kritérií v rámci gréckeho medzinárodného práva súkromného rozhodným právom právo inej krajiny, grécky sudca na to z vlastnej iniciatívy prihliada, t. j. bez toho, aby ho museli účastníci konania uviesť, pričom sudca musí preskúmať, ktoré ustanovenia cudzieho práva sa uplatnia (článok 337 Občianskeho súdneho poriadku).

2.2 Spätný odkaz

Ak je v súlade s pravidlami gréckeho medzinárodného práva súkromného rozhodným právom právo inej krajiny, uplatňujú sa ustanovenia hmotného práva danej krajiny, t. j. uvádzajú sa len ustanovenia hmotného práva a nie ustanovenia medzinárodného práva súkromného danej krajiny (článok 32 Občianskeho zákonníka), pričom podľa týchto ustanovení sa zasa môže uplatňovať grécke právo alebo právo tretieho štátu.

2.3 Zmena kolízneho kritéria

Kolízne kritérium právneho vzťahu sa v priebehu vzťahu často mení, napr. v prípade, že sa domicil spoločnosti presunie z jednej krajiny do inej, zmení aj rozhodné právo. Existujú pravidlá, ktoré poskytujú výslovné riešenie vo vzťahu k tomu, ktoré právo sa má v konečnom dôsledku uplatniť. V opačnom prípade súd uplatní rozhodné právo, ktoré sa uplatnilo na začiatku ešte pred zmenou kolízneho kritéria, alebo následne, alebo uplatní kombináciu oboch v závislosti od konkrétnych okolností prípadu.

2.4 Výnimky z obvyklého použitia kolíznych noriem

Ak sa v rámci gréckeho medzinárodného práva súkromného (pravidiel kolízneho kritéria) stanovuje, že sa uplatňuje právo inej krajiny, ale uplatnenie tohto práva by bolo v rozpore so základnými morálnymi alebo právnymi zásadami uplatňovanými v rámci gréckej verejnej politiky (článok 33 Občianskeho zákonníka), grécky súd pri vypočítaní daného prípadu neuplatní príslušné ustanovenia cudzieho právneho poriadku, ale iné právne ustanovenia daného štátu (negatívna funkcia). Ak však v dôsledku tohto vylúčenia vznikne v cudzom právnom poriadku právne vákuum, toto vákuum sa premostí uplatnením gréckeho práva (pozitívna funkcia).

Jedným zo spôsobov, ako ochrániť záujmy gréckeho právneho systému, je prijímať pravidlá, ktoré sa budú uplatňovať priamo. Takýmito pravidlami sa upravujú mimoriadne dôležité záležitosti týkajúce sa vnútorných právnych vzťahov štátu a grécke súdy ich uplatňujú priamo aj v prípadoch s medzinárodným prvkom, ktoré nemožno rozhodnúť na základe gréckeho medzinárodného práva súkromného.

2.5 Zistenie obsahu cudzieho práva

Grécky sudca môže na určenie cudzieho rozhodného práva využiť akýkoľvek prostriedok, ktorý považuje za primeraný. Na určenie môže použiť právne informácie, ktoré pozná osobne, alebo si ich môže vyhľadať v medzinárodných dohovoroch (mnohostranných a dvojstranných) – na základe ktorých členské štáty pristúpili k záväzku vzájomného poskytovania informácií – prípadne ich získať od domácich či zahraničných vedeckých organizácií. Ak je určenie cudzieho rozhodného práva zložité alebo sa ukáže ako nemožné, grécky sudca môže o pomoc požiadať aj účastníkov konania, ale bez toho, aby bol zaviazaný dôkazmi, ktoré poskytnú (článok 337 Občianskeho súdneho poriadku).

Vo výnimočných prípadoch, ak sa napriek vynaloženiu maximálneho úsilia nepodarí nájsť príslušné ustanovenia cudzieho práva, uplatní grécky sudca namiesto cudzieho rozhodného práva grécke právo.

3 Kolízne normy

3.1 Zmluvné záväzky a právne úkony

V prípade väčšiny zmlúv a právnych aktov, ktoré vstúpili do platnosti po 17. decembri 2009, grécky sudca určí rozhodné právo na základe nariadenia (ES) č. 593/2008 známeho ako nariadenie Rím I. Vo všeobecnosti sa uplatní právo zvolené stranami.

Pokiaľ ide o zmluvy a právne akty, ktoré do platnosti vstúpili v čase od 1. apríla 1991 do 16. decembra 2009, sa rozhodné právo určí na základe Rímskeho dohovoru Spoločenstva z 19. júna 1980, v ktorom sa stanovuje rovnaké všeobecné pravidlo, ako bolo uvedené.

Pri všetkých kategóriách zmluvných záväzkov a právnych aktov, ktoré sú výslovne vylúčené z pôsobnosti uvedeného nariadenia a dohovoru, ako aj pri tých, ktoré do platnosti vstúpili pred 1. aprílom 1991, sa rozhodné právo určí na základe článku 25 Občianskeho zákonníka, ktorý obsahuje rovnaké všeobecné pravidlo, ako sa stanovuje v nariadení.

3.2 Mimozmluvné záväzky

Pri záväzkoch vyplývajúcich z civilných deliktov a záväzkoch vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia, konania bez príkazu a predzmluvnej zodpovednosti vzniknutých v čase od 11. januára 2009 grécky sudca určí právo, ktoré sa uplatní, na základe nariadenia (ES) č. 864/2007 známeho ako nariadenie Rím II. Vo všeobecnosti sa uplatní právo štátu, v ktorom sa nepravosť stala.

Pri civilných deliktach, na ktoré sa nevzťahuje rozsah pôsobnosti uvedeného nariadenia, a civilných deliktach spáchaných pred 11. januárom 2009 sa rozhodné právo určuje na základe článku 26 Občianskeho zákonníka, ktorý obsahuje rovnaké všeobecné pravidlo, ako sa stanovuje v nariadení

Podľa gréckej judikatúry sa na vinu vyplývajúcu z bezdôvodného obohatenia vzniknutú pred 11. januárom 2009 uplatňuje právo štátu, ktoré je za daných celkových okolností najvhodnejšie.

3.3 Osobný štatút, jeho aspekty týkajúce sa občianskeho štatútu (meno, bydlisko, spôsobilosť)

- Fyzické osoby

Meno, domicil

Keďže meno a domicil sa používajú individuálne na identifikáciu fyzickej osoby, právo, ktoré sa v tomto prípade uplatňuje, sa vždy určuje v kontexte osobitného právneho vzťahu, ktorý má byť upravený. Meno a domicil manželov sa upravuje právom, ktorým sa riadia ich osobné vzťahy v súlade s článkom 14 Občianskeho zákonníka; vo vzťahu k maloletým deťom sa uplatňuje právo týkajúce sa vzťahu medzi rodičom a dieťaťom v súlade s článkami 18 – 21 Občianskeho zákonníka.

Spôsobilosť

Vo vzťahu k záležitostiam týkajúcim sa spôsobilosti osoby, či už Gréka alebo cudzinca, byť nositeľom práv a povinností, vykonávať právne úkony, byť stranou súdneho sporu a osobne sa zúčastniť na súdom pojednávaní sa uplatňuje právo štátu, ktorého je dotknutá osoba štátnym príslušníkom (články 5 a 7 Občianskeho zákonníka, článok 62 písm. a) a článok 63 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Ak cudzinec nie je podľa práva štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, spôsobilý na vykonávanie právnych úkonov alebo sa nemôže osobne zúčastniť na súde, ale podľa gréckeho práva uvedenú spôsobilosť má (okrem právnych úkonov patriacich do rozsahu pôsobnosti rodinného práva, dedičského práva a majetkového práva týkajúceho sa nehnuteľnosti mimo Grécka), uplatní sa grécke právo (článok 9 Občianskeho zákonníka a článok 66 Občianskeho súdneho poriadku).

- Právnické osoby

Pokiaľ ide o právnu spôsobilosť právnických osôb, v súlade s článkom 10 Občianskeho zákonníka sa uplatní právny poriadok štátu, kde má právnická osoba domicil. Podľa gréckej judikatúry pojem „domicil“ znamená skutočný, nie štatutárny domicil.

3.4 Vznik vzťahu rodič – dieťa vrátane adopcie

3.4.1 Vznik vzťahu rodič – dieťa

Otázky v oblasti vzťahu medzi rodičom a dieťaťom sa týkajú rodinných vzťahov medzi rodičmi a deťmi a súvisiacich práv a povinností, ktoré z týchto vzťahov vyplývajú.

Pri rozhodovaní o tom, či sa dieťa narodilo v manželstve alebo mimo neho (článok 17 Občianskeho zákonníka), je rozhodným právom:

právo štátu, ktorým sa upravuje osobný vzťah medzi matkou dieťaťa a jej manželom v čase narodenia dieťaťa, ako sa vymedzuje v článku 14 Občianskeho zákonníka;

ak manželstvo zaniklo pred narodením dieťaťa, právo štátu, ktorým sa upravuje osobný vzťah medzi matkou dieťaťa a jej manželom v čase zániku manželstva podľa vymedzenia v článku 14 Občianskeho zákonníka.

Rozhodné právo pre vzťah medzi rodičom a dieťaťom v prípade detí narodených v manželstve, a to aj v prípade zániku manželstva:

Grécky sudca určí rozhodné právo v súlade s Haagskym dohovorom o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa z 19. októbra 1996, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 4020/2011, pokiaľ ide o rodičovské práva a povinnosti a opatrenia na ochranu dieťaťa v prípade, ak ide o právo štátu, ktoré je signatárom uvedeného dohovoru.

Rozhodné právo štátu, ktoré nie je signatárom uvedeného dohovoru, alebo vo vzťahu k otázkam, ktoré sa v uvedenom dohovore neupravujú, sa upravuje podľa článku 18 Občianskeho zákonníka takto:

ak sú štátnymi príslušníkmi toho istého štátu – právo daného štátu;

ak po narodení dieťaťa nadobudli novú spoločnú štátnu príslušnosť – právo štátu ich poslednej spoločnej štátnej príslušnosti;

ak boli pred narodením dieťaťa štátnymi príslušníkmi rôznych krajín a po narodení dieťaťa sa ich štátna príslušnosť nezmenila alebo ak boli pred narodením dieťaťa štátnymi príslušníkmi rovnakého štátu, ale po narodení dieťaťa sa štátna príslušnosť rodičov alebo dieťaťa zmenila – právo štátu, v ktorom mali v čase narodenia dieťaťa posledný spoločný obvyklý pobyt;

ak nemajú spoločný obvyklý pobyt – právo štátu, ktorého je dieťa štátnym príslušníkom.

Rozhodné právo pre vzťahy medzi matkou a otcom a dieťaťom narodeným mimo manželstva (články 19 a 20 Občianskeho zákonníka):

ak sú štátnymi príslušníkmi toho istého štátu – právo daného štátu;

ak po narodení dieťaťa získali novú spoločnú štátnu príslušnosť – právo štátu poslednej spoločnej štátnej príslušnosti;

ak boli pred narodením dieťaťa štátnymi príslušníkmi rôznych štátov a po narodení dieťaťa sa ich štátna príslušnosť nezmenila alebo ak boli pred narodením dieťaťa štátnymi príslušníkmi rovnakého štátu, ale po narodení dieťaťa sa štátna príslušnosť rodičov alebo dieťaťa zmenila – právo štátu, v ktorom mali v čase narodenia dieťaťa posledný spoločný obvyklý pobyt;

ak nemajú spoločný obvyklý pobyt – právo štátu, ktorého sú otec alebo matka štátnymi príslušníkmi.

Rozhodné právo pre vyživovaciu povinnosť rodiča voči dieťaťu:

Ako sa stanovuje v Haagskom protokole z 23. novembra 2007, od 18. júna 2011 grécky sudca určuje rozhodné právo na základe nariadenia (ES) č. 4/2009.

Vo všeobecnosti sa uplatní právo štátu, v ktorom má povinná strana obvyklý pobyt.

3.4.2 Adopcia

Rozhodné právo pre podmienky osvojenia a ukončenie osvojenia s medzinárodným prvkom je právo štátu, ktorého je každá osoba zúčastnená na osvojení štátnym príslušníkom (článok 23 Občianskeho zákonníka). Rozhodné právo pre formu osvojenia je právo uvedené v článku 11 Občianskeho zákonníka, t. j. právo, ktorým sa riadi obsah osvojenia, alebo právo štátu, v ktorom sa osvojenie prejavilo, alebo právo štátu, ktorého sú všetky strany štátnymi príslušníkmi. Ak sú osoby podieľajúce sa na osvojení štátnymi príslušníkmi rôznych štátov, osvojenie je platné, len ak sú splnené podmienky podľa všetkých právnych poriadkov príslušných štátov a ak v zmysle týchto právnych poriadkov neexistujú žiadne prekážky.

Rozhodné právo pre vzťahy medzi osvojiteľmi a osvojeným dieťaťom:

ak sú po osvojení štátnymi príslušníkmi toho istého štátu – právo daného štátu;

ak po osvojení získali novú spoločnú štátnu príslušnosť – právo štátu ich poslednej spoločnej štátnej príslušnosti;

ak boli pred osvojením štátnymi príslušníkmi rôznych štátov a po osvojení sa ich štátna príslušnosť nezmenila alebo ak boli pred osvojením štátnymi príslušníkmi rovnakého štátu, ale po dokončení osvojenia sa štátna príslušnosť jednej z osôb podieľajúcich sa na osvojení zmenila – právo štátu, v ktorom mali v čase osvojenia posledný spoločný obvyklý pobyt;

ak nemajú spoločný obvyklý pobyt – právo štátu, ktorého štátneho príslušníkom je osvojiteľ, ak si dieťa osvoja manželia, právo, ktorým sa upravuje ich osobný vzťah.

3.5 Manželstvo, nemanželské páry, partnerstvá, rozvod, súdna rozluka, vyživovacia povinnosť

3.5.1 Manželstvo

Hmotnoprávne podmienky

Rozhodným právom, pokiaľ ide o podmienky, ktoré musia splniť osoby, ktoré chcú uzatvoriť manželstvo, a pokiaľ ide o prekážky, ktoré im v tom bránia, je právo štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, ak sú štátnymi príslušníkmi toho istého štátu. Ak sú štátnymi príslušníkmi rôznych štátov, právo jedného zo štátov (článok 13 ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka).

Procesné podmienky

ak sú osoby, ktoré majú uzatvoriť manželstvo, štátnymi príslušníkmi toho istého štátu, podmienkou formálnej platnosti manželstva je, aby bolo rozhodným právom právo štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi. Ak sú štátnymi príslušníkmi rôznych štátov, je to právo jedného alebo druhého štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, alebo právo štátu, v ktorom sa konal sobáš (článok 13 ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka). Na účel uzatvorenia manželstva sa podľa gréckeho právneho systému vyžaduje splnenie istých formálnych záležitostí; ako platné sa v Grécku uznávajú aj zväzky osôb, ktoré spolunažívajú, ale formálne neuzatvorili manželstvo, a to za podmienky, že sú tieto zväzky uznané za platné podľa cudzieho práva a že spolunažívajúce osoby nie sú Gréci. Osobné vzťahy medzi manželmi

Osobné vzťahy medzi manželmi sú vzťahy založené na manželstve nesúvisiace s majetkom, ako je spolunažívanie a práva a povinnosti vrátane vyživovacej povinnosti.

Rozhodné právo pre osobné vzťahy medzi manželmi (článok 14 Občianskeho zákonníka), iné ako vyživovacia povinnosť:

ak sú manželia po sobáši štátnymi príslušníkmi toho istého štátu – právo daného štátu;

ak manželia sobášom získali novú spoločnú štátnu príslušnosť – právo štátu ich poslednej spoločnej štátnej príslušnosti;

ak boli manželia v čase sobáša štátnymi príslušníkmi toho istého štátu a jeden z nich sa neskôr stal štátnym príslušníkom iného štátu – právo štátu ich poslednej spoločnej štátnej príslušnosti, za predpokladu, že manžel (-ka) je naďalej štátnym príslušníkom daného štátu;

ak boli pred sobášom štátnymi príslušníkmi rôznych štátov a ich štátna príslušnosť sa po sobáši nezmenila, alebo ak boli pred sobášom štátnymi príslušníkmi rovnakého štátu, ale sobášom sa štátna príslušnosť jedného z nich zmenila – právo štátu, v ktorom mali posledný spoločný obvyklý pobyt;

ak počas manželstva nemajú spoločné obvyklé bydlisko – právo štátu, ku ktorému majú manželia najbližší vzťah.

Vyživovacia povinnosť

Rozhodné právo sa určuje v súlade s článkom 4 Haagskeho dohovoru z 2. októbra 1973, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 3137/2003, t. j. právo štátu, v ktorom má oprávnená osoba obvyklý pobyt.

Majetkové práva vyplývajúce z manželského zväzku

Majetkové práva vyplývajúce z manželského zväzku sa uplatňujú na vlastnícke práva a príslušné povinnosti, ktoré vznikli z dôvodu uzatvorenia manželstva.

Rozhodným právom je právo upravujúce osobný vzťah manželov bezprostredne po sobáši (článok 15 Občianskeho zákonníka).

3.5.2 Nemanželské páry a partnerstvá

V rámci gréckeho právneho systému sú uznané aj iné formy spoluzitia ako manželstvo, ako sa stanovuje v zákone č. 3719/2008. Pokiaľ ide o formu a celkové vzťahy strán, na základe výslovného ustanovenia obsiahnutého v uvedenom zákone sa tento zákon vzťahuje na všetky registrované partnerstvá uzatvorené v Grécku alebo pred gréckymi konzulárnymi orgánmi bez ohľadu na to, či ide o Grékov alebo cudzincov. Ak sa registrované partnerstvo uzatvorí v zahraničí, príslušné rozhodné právo upravujúce jeho formu je právo uvedené v článku 11 Občianskeho zákonníka, t. j. buď právo, ktorým sa upravuje jeho obsah, alebo právo štátu, v ktorom bolo partnerstvo uzatvorené, prípadne právo štátu, ktorého sú všetky strany štátnym príslušníkom; rozhodné právo pre vzťahy strán je právo štátu, v ktorom bolo partnerstvo uzatvorené.

3.5.3 Rozvod a súdna rozluka

Rozhodné právo vo veci rozvodu alebo inej formy rozluky sa určuje na základe nariadenia (ES) č. 1259/2010, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti rozhodného práva pre rozvod a rozluku známe ako nariadenie Rím III. Kľúčovým pravidlom je, že manželia sa môžu dohodnúť na výbere rozhodného práva vo veciach rozvodu a rozluky, a to za predpokladu, že ide o jeden z týchto právnych poriadkov: a) právo štátu, kde majú manželia v čase uzatvorenia dohody obvyklé bydlisko, alebo b) právo štátu, kde mali manželia posledné obvyklé bydlisko, ak tam jeden z nich v čase uzatvorenia dohody stále býva, alebo c) právo štátu, ktorého štátnym príslušníkom je jeden z manželov v čase uzatvorenia dohody alebo d) právo súdu konajúceho vo veci.

3.5.4 Vyživovacia povinnosť

V uvedenom nariadení sa výslovne uvádza, že sa nevzťahuje na vyživovaciu povinnosť bývalých manželov, keďže táto oblasť je upravená v článku 8 Haagskeho dohovoru z 2. októbra 1973, ktorý Grécko ratifikovalo zákonom č. 3137/2003 a v ktorom sa uvádza, že rozhodné právo je právo štátu, v ktorom prebehol rozvod alebo rozluka.

3.6 Majetkové vzťahy medzi manželmi

Pozri posledný odsek oddielu 3.5.1.

3.7 Závety a dedičstvo

Vo vzťahu ku všetkým veciam týkajúcim sa dedičstva okrem formy zhotovenia závetu a formy zrušenia závetu sa rozhodné právo určuje na základe nariadenia (EÚ) č. 650/2012 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a prijatí a výkone verejných listín v dedičských veciach a o zavedení európskeho osvedčenia o dedičstve.

Závet sa bude považovať za platný, ak sa vyhotoví v takej forme, ktorá je v súlade s ktorýmkoľvek z týchto právnych poriadkov (článok 1 Haagskeho dohovoru o rozhodnom práve pre formu závetov z 5. októbra 1961):

právo štátu, v ktorom zosnulý vyhotovil závet;

právo štátu, ktorého bol zosnulý štátnym príslušníkom v čase, keď vyhotovil závet alebo keď zomrel;
právo štátu, kde mal zosnulý bydlisko alebo domicil v čase, keď vyhotovil závet alebo keď zomrel;
ak sa závet vzťahuje na majetok: právo štátu, v ktorom sa majetok nachádza.

3.8 Nehnuteľnosť

Rozhodné právo pre vzťahy týkajúce sa vecných práv k nehnuteľnosti sa určuje v článku 27 Občianskeho zákonníka, pričom ide o právo štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza.

Rozhodným právom pre zavinené konanie podľa záväzkového práva vo vzťahu k nehnuteľnosti, sa určuje na základe nariadenia (ES) č. 593/2008 známeho ako nariadenie Rím I, pričom všeobecným pravidlom je, že sa uplatní právo, ktoré si strany vybrali.

Rozhodné právo pre formu uvedených transakcií je právo štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza (článok 12 Občianskeho zákonníka).

3.9 Platobná neschopnosť

Rozhodné právo pre platobnú neschopnosť a jej výsledky sa stanovuje na základe nariadenia (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní, t. j. ide o právo štátu, v ktorom sa príslušné konanie začalo.

Posledná aktualizácia: 21/03/2018

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu. Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.